TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Sivistynyt palkkatyöväestö näkee virheitä

Usein on selitetty, että korkean ammattisivistyksen saaneiden teknillisten työläisten, insinöörien (konerakentajien), arkkitehtien ja kemistien edut ovat suoranaisesti kytketyt tavallisten palkkatyöläisten etuihin, vaikkakaan ne itse eivät ainakaan vielä halua tätä tosiasiaa tunnustaa. Näihin asti nämä työväestön ainekset ovat johdonmukaisesti olleet porvarismielisiä ja kaikessa likeisesti toimineet kapitalistien nöyrinä asianajajina. Tämä heidän luontainen taipumuksensa on ajanut heidät nykyisenä vallankumouskautena vallankumousmaissa suorastaan taistelemaan työväestön nousua vastaan ja esim. Venäjällä oli työväenhallitus pakotettu heihin nähden noudattamaan erikoisen varovaista, mutta siltä päättäväistä politiikkaa voittaakseen heidät edes niin paljoa vallankumouksen puolelle, että sai heidät erikoisetuisuuksia vastaan antamaan palvelustaan teollisuuden uudelleen järjestämisessä.

Nykyinen mailmanlaajuinen teollisuuskriisi ei kuitenkaan ole voinut mennä tekemättä mitään vaikutusta näihin aineksiin. Yksinpä työväen nousussa niinkin takapajuisessa maassa kuin Amerika on tämä tullut näkyviin. Kriisi on pakottanut teknikot tutkimaan oloja ja antamaan lausuntoja tutkimuksiensa perusteella, joissa ei voida kokonaan sulkea silmiä järjestelmässä esiintyviin nurinkurisuuksiin nähden. Tietenkään eivät nämä tutkimukset ole johtaneet tätä luokkaa mihinkään selvänäköiseen luokkakatsomukseen — se olisi liiaksi valoisa katsantokanta — mutta itse tuloksista on kuitenkin mainittava siksi, että ne ovat omansa todistamaan niitä väitöksiä, mitä luokkatietoisen proletariaatin taholta on esitetty teollisuuslaitosten käynnissä pitämisestä yksinomaan niitten yksityisten omistajien hyödyksi lainkaan välittämättä enempää kansallisista kuin myöskään koko yhteiskunnan eduista.

Teollisuusoloissa tutkimuksia suorittanut järjestö, johon ilmotetaan kuuluvan kaikkiaan 200 tuhatta amerikalaista teknikkoa, lausuu raportissaan m.m. seuraavaa:

"Säännöllistenkin olosuhteitten vallitessa on Yhdysvalloissa keskimäärin yli miljoonan miestä työttömänä; biljoonia dollareita on kiinnitettynä teollisuuskoneistoon, joka pidetään joutilaana; suuri työttömyys osottaa karkeasti yhtä tavallisimmista haaskauksista; ajan, energian ja rahan haaskio, mikä johtuu kaksinkertaistuttamisen, arviolaskelmien ja urakkatarjouksien kautta rakennusteollisuudessa nousee miljooniin dollareihin vuosittain.

"Teollisuudessa tapahtuvasta haaskauksesta, josta kansallisuudellemme koituu vuosittain suunnattomia tappioita, on 50 prosenttia asetettava teollisuuden johdon syyksi, jota vastoin työläisten syyksi on laskettava tästä haaskiosta 25 prosenttia. Maa kärsii vuosittain $3,000,000,000 tappion vain tautien ja teollisuustapaturmien kautta, jotka voitaisiin välttää, jos vain käytettäisiin niitä varjelus- ja suojelusmenettelytapoja, jotka jo nyt on keksitty ja voitaisi helposti käytäntöön ottaa. Täten voitaisi teollisuudessa tapahtuvista kuoleman ja vaikeampien loukkaantumisien kokonaismäärästä välttää 75 pros. Pelkästään rikoksellisen huolimattomuuden takia terveyden hoidossa ja tarttuvien tautien torjumisessa teollisuuslaitoksissa menettää 42,000,0000 henkilöä yhteensä teollisuudessa 350,000,000 työpäivää vuosittain Yhdysvalloissa.

"Neljästä viiteen miljoonaan työläiseen oli Yhdysvalloissa tammi- ja helmikuun aikana työttömänä. Yksistään rakennusteollisuudessa tullaan tämän vuoden kuluessa menettämään yli puoli biljoonaa dollaria työläisten työpalkoissa."

Miljoonien työläisten joutuessa työttömiksi on suuri joukko teknikkojakin joutunut jakamaan työttömien kohtalon. Siitä napina heidän keskuudessaan. He miettivät keinoja olosuhteitten korjaamiseksi ja ajautuvat siinä hyvin likeisesti samansuuntaisiin reformistisiin vaatimuksiin kuin A. F. of Laborin johtajasakki. Heidän huomioittensa mukaan eivät työnantajat yksin ole syyllisiä kaikkeen, vaan osan sekaannuksesta, vaikkakin mitättömän pienen osan, he vierittävät työläisten niskoille. He väittävät, että sekä työnantajat, että työläiset rajottavat tuotantoa ja että sekä pääoma että työläiset ovat vastuunalaisia valitsevaan sekaannukseen. Siitä puhuessaan he kuitenkin myöntävät, että työn ja pääoman välis. tappelusta koituvat aineelliset tappiot ovat paljoa pienemmät kuin mitä yleiesti otaksutaan. Ja verrattuna muihin haaskioihin, jotka teollisuuden nykyisestä johdosta johtuvat, nämä tappelukulungit ovat suorastaan mitättömiä. He eivät kuitenkaan jaksa ymmärtää, että nämä tappelut työväestölle ovat pakollisia.

Teknikkojen laatimasta raportista voi vetää sen johtopäätöksen, että ne eivät vielä ole päässeet selville nykyisen yhteiskunnan rakenteesta. Ne suosittelevat näet olosuhteitten korjaamiseksi, paitsi tarkkojen tilastollisten tietojen keräämistä, koko kansaa käsittävää yhteistoimintaa, johon tulisi ottaa osaa sekä hallituksen, yleisön, ammattijärjestöitten, teollisuuslaitosten omistajain, tavallisten työläisten, pankkiirien ja teknikkojen. Kaikkien näitten ainesten yhteistoiminnan kautta olisi teknikkojen riitinkien mukaan saavutettavissa paremmat olosuhteet teollisuudessa ja suurempi sopusointu työn ja pääoman välille.

Niin herttainen ja mahdollisesti hyvää tarkottava kuin tämä teknikkojen esitys onkin, niin käytännössä se on mahdoton toteuttaa. Siinä näet sivuutetaan sellainen pieni tekijä kuin nykyisen kapitalistisen järjestelmän todellinen luonne, sen jakautuminen riistäjiin ja riistettyihin, joitten välillä milloinkaan ei voi tulla kysymykseen minkäänlainen yhteistoiminta. Silloin kun koko yhteiskunta ja kaikki sen tuotantovoimat pidetään liikkeellä yksinomaan siksi, että yksityiset omistajat voivat työn kustannuksella itselleen voittoa kahmia lainkaan välittämättä muusta kuin pääoman eduista, ei mikään todellinen yhteistoiminta näitten toisilleen vastakkaisten voimien kanssa voi menestyä. Toisen on pakostakin oltava alistetussa asemassa. Milloin pääoma on vallassa, ei se voi tunnustaa mitään todellisia oikeuksia työlle. Milloin taasen työn on onnistunut päästä oikeuksiinsa, ei pääoma voi säilyttää asemaansa nykyisessä muodossaan, vaan sen on pakko luovuttaa kaikki etuoikeutensa työlle, s. o. työn yhteiskunnalle kokonaisuudessaan. Silloin kuitenkin on kapitalismin ollut pakko lakata olemasta ja sen edustajien on täytynyt joko alistua tavallisen työläisen kohtaloon, tai hävitä, poistua työn yhteiskunnasta.

Ennenkuin meidän teknikkomme kuitenkin voivat tutkimuksissaan näihin lopputuloksiin päästä, on nykyisissä yhteiskunnallisissa olosuhteissa täytynyt tapahtua perinpohjainen mullistus. Niitten käsittämiseen ja niitten välttämättömyyden näkemiseen ei tavallisen porvarillisen käsityskannan omaava teknikkojen järjestön jäsen kuitenkaan tahdo päästä. Siihen tarvitaan tykkänään toista mailmankatsomusta, jossa ei ole tilaa yksilöllisellä katsomuksella. — H.

VIRHEEELLISET TOIMINTATAVAT LAKKOLIIKKEISSÄ

Tämän vuoden ajalla ehkä paremmin kuin koskaan ennen niin lyhyessä ajassa olemme saaneet tutustua järjestyneen työväen virheellisiin toimintatapoihin lakkoliikkeiden yhteydessä. Kuvaavana esimerkkinä ovat olleet eri menettelyt rakennustyöläisten lakoissa, jotka tämän kesän aikana ovat olleet yleisiä yli maan.

Ensiksikin on ollut nähtävissä se äärimmäinen hajanaisuus eri paikkakuntien unioiden välillä, joka on ollut yleistä, siitä huolimatta, vaikka esimerkiksi juuri rakennustyöläiset kuuluvat samaan kansalliseen unioon. Ei juuri minkäänlaista yhteyttä ole ollut eri kaupungeissa olevien unioiden kesken. Yhdellä paikkakunnalla on ollut lakko, ollenkaan siitä neuvottelematta toisella lähipaikkakunnallakaan olevan saman teollisuusalan union kanssa. Toisilla paikkakunnilla on julistettu lakko vasta myöhempään ja useinkin vasta sitte kun ensimäisissä paikoissa on jo lakko loppunut. Näin on menetelty siitä huolimatta, vaikka unioissa yleensä on ollut tiettynä se seikka, että koko maan kapitalistit ovat yhtyneet unioiden särkemisyrityksissään ja palkkojen alentamiskysymyksessä y.m. Onhan jokaisessa uniossa tämän vuoden ajalla paljon puhuttu siitä, miten kapitalistit aikovat perin pohjin tuhota työväen uniot, eikä siis tiedottomuuden olisi pitänyt olla syynä siihen hajanaiseen toimintaan, joka työväen keskuudessa on ollut ilmeistä. Ja siitä huolimatta vaikka tällaisen hajanaisuuden tuottamat seurakset on ollut selviönä nähtävissä, jatkavat työläiset yhä samaa menettelyä, pyrkimättä suurempaan yhteyteen toistensa kanssa.

Rakennusalalla oli keväällä jo aikasin huomatavissa se ilmiö, että union miehet itse särkivät omia lakkojaan. Tapahtui näet niin, että kun yhdellä paikkakunnalla työläiset menivät lakkoon, lähti heistä heti suuri osa jollekin toiselle paikkakunnalle ja joka tapauksessa jättivät oman lakkonsa "oman onnensa varaan" tai muutamien virkailijoiden "sovittavaksi". Tuloksena nähtiin se, että työpaikat, joita vain vähemmässä määrässä on ollutkin, tulivat puolittain täytetyksi, joko sitte union tai ei-union miehillä.

Samalla kertaa ei ainoastaan sallittu asioiden olevan tällä kannalla, mutta vieläpä usealla paikkakunnalla uniot tekivät päätöksen sellaisen, että union miehet voivat mennä työhön niille yksityisille tai komppanioille, jotka hyväksyvät union ehdot ja vieläpä niillekin, jotka eivät union voimassa olevia ehtoja hyväksy, mutta jotka "lupaavat hyväksyä sen palkkatakson y.m. ehdot, mitkä lakon jälkeen tulevat yleiseksi."

Näillä menettelyillä harvennettin ja heikonnettiin työläisten lakkorintama ja sen lisäksi nostatettiin kaikellaista eripuraisuutta lakkolaisten keskuuteen. On itsestään selvää, että työnantajille tällöin käy mahdolliseksi pitää nimellistä lakkoa yllä ja työt puolittain käynnissä, pitemmällekin. Niin on käynytkin. Ja kun osan miehistä sallitaan joillakin tekosyillä mennä työhön, niin yhä useammat alkavat pyrkiä ja "takaporttia" löytyy aivan riittävästi kaikkialla. Niinpä on nähty useissakin lakoissa lakkolaisten luvun olevan vain sen, mikä joukko ei mistään voi työtä saada. Kräftäys on käynyt aivan yleiseksi.

Toinen yhtä virheellinen ja epäsolidaarinen menetelmä on ollut nähtävissä siinä, että kaikki saman paikkakunnankaan ja saman teollisuusalankaan unio-osastot eivät ole seisoneet yhteisten vaatimustensa takana. On nähty, että siitä huolimatta vaikka esimerkiksi juuri rakennusteollisuusalan kaikki ammatit olisivat sopineet yhteisistä vaatimuksista — joka kylläkään ei aina tapahdu, vaan päinvastoin senkin usein lakkoutuvat eri aloilla — ja päättäneet seisoa yhteisten vaatimuksiensa takana, niin pienen ajan sisällä on nähty jonkun unio-osaston jo sopineen lakkonsa ja menneet työhön, jättäen toiset unio-osasot taistelemaan. Siten on lakkorintama murrettu union omilla voimilla ja jälelle jääneet ovat joutuneet useinkin tyytymään ehtoihin, jotka työnantajat ovat suvainneet heille antaa. Tällainen menettely ei ole mitään muuta kuin itse lakkonsa särkemistä. Sellaista kuitenkin tapahtuu.

Viime aikoina olemme sanomalehdissä usein nähneet uutisia siitä, miten jollakin teollisuusalalla on joku ammatti yksikseen sopinut lakon ja jättänyt toiset ammatit sillä teollisuusalalla oman onnensa nojaan. Avoimesti ovat porvarilehdetkin sellaisten uutisten yhteydessä osottaneet sen olleen ensimäisen askeleen lakon lopettamiseksi — tietysti he jättävät mainitsematta, että se on ensimäinen askel sen lopettamiseksi työläisten etuja vastaan ja kapitalistien etujen hyväksi. Mutta sitä se todellisuudessa on.

Vanhoissa ammattiunioissa ovat eri ammattiryhmät oikeutetut tuolla tavalla menettelemään ja ne myöskin taantumuksellisten johtajainsa avustamana useinkin niin tekevät. Teollisuusunio on säännöiltään ja toimintatavoiltaan aivan toisenlainen ja se ei salli yhden ammattiryhmän särkeä toisten ammattiunioiden lakkoa; se ei anna oikeuksia erikoissopimuksien tekoon, sopimuksien tekoon, jotka sen sijaan, että ne kasvattaisivat solidaarisuutta työläisten keskuuteen, sitä mitä räikeimmässä muodossa särkevät.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

SYNDIKALISTISESTA JA ANARKISTISESTA VIETTYMYKSESTÄ VENÄJÄLLÄ

V. K. P:n 10:nnen puoluekokouksen päätöslause.

1) Viime kuukausien aikana on puolueen riveissä selvästi ilmennyt syndikalistinen ja anarkistinen vietymys, joka vaatii mitä ratkaisevimpia toimenpiteitä aatteellisessa taistelussa tätä vastaan samoin kuin puolueen puhdistumista ja parantamista.

2) Puheena oleva viettymys on aiheutunut osaksi siitä, että puolueen riveihin on liittynyt aineksia, jotka eivät ole vielä täydelleen omaksuneet kommunistista mailmankatsomusta, pääasiallisesti on tämä vietymys johtunut proletariaatin ja V. K. puolueeseen kohdistuneesta pikkuporvarillisen alkuaineksen vastavaikutuksesta, mikä aines on tavattoman voimakas meidän maassamme ja mikä kieltämättä synnyttää häilymistä anarkismiin päin erittäinkin ajankohtina, jolloin kansan joukkojen asema on vaikeasti huonontunut kadon ja tuhoisan sodan tuottamasta kurjuudesta ja jolloin miljoona-armeijan demobilisoiminen laskee vapaaksi monia satojatuhansia talonpoikia ja työläisiä, jotka eivät heti kohta löydä itselleen toimialaa ja toimeentuloa.

3) Yhtenä enimmän viimeisteltynä ja selvemmin muotovalmiina lausumana tästä viettymyksestä ovat n.s. "työväen oppositsionin" väitelauselmat ja muut kirjalliset tuotteet. Varsin kuvaavana on esim. sen seuraava väitelause: "Kansantalouden hallinnon järjestely kuuluu ammatillisiin, tuotannollisiin liittoihin yhtyneelle tuottajalle, jotka valitsevat koko Tasavallan kansantaloutta, johtavat keskuselimet." Tämän ja muitten senlaatuisten lausumain pohjana olevat aatteet ovat perusolemukseltaan tietopuolisesti vääriä, poiketen selvästi marxilaisuudesta ja kommunismista sekä eroten kaikkien puoliproletaaristen ja nykyisen proletaarisen vallankumouksen antamista käytännöllisistä kokemuksista.

Ensinnäkin, käsite "tuottaja" yhdistää proletariaatin yhteen puoliproletariaatin ja pikkutavaratuottajain kanssa, luopuen siten pohjimmaltaan luokkataistelun peruskäsitteestä ja perusvaatimuksista tehdä tarkka ero luokkien kesken.

Toiseksi kysymyksen väärä asettelu puolueen ja laajain puolueettomain kansanjoukkojen keskeisistä suhteista, joka johtaa puolueen puolueettoman alkuaineksen alaisuuteen, mikä on esitetty edellämainitussa väitelauselmassa, on yhtä mullistavaa luopumista marxilaisuuden kannalta.

Marxilaisuus opettaa — ja tämän opin ei ole muodollisesti vahvistanut vain koko kommunistinen Internationale Kominternin toisen kongressin päätöslauseissa proletaarisen puolueen poliittisesta tehtävästä. Vaan on se myöskin meidän vallankumouksemme antaman kokemuksen käytännössä tarkistama, — että ainoastaan työväenluokan poliittinen puolue, t. s. kommunistinen puolue, kykenee yhteen liittämään, kasvattamaan ja järjestämään proletariaatin ja koko työtätekevän kansan aineksen sellaiseksi etujoukoksi, joka kykenee vastustamaan tällaisen aineksen välttämättömyyden pakolla esiintyviä pikkuporvarillisia häilymisiä, sekä ammattiliikkeen ahdasmielisyyden perinnäistapoja ja välttämättömyydellä esiin tulevia taantuvia aatekalliostumia tai ammatillisia ennakkoluuloja proletariaatin keskuudessa, sekä johtamaan kaikin puolisesti proletaarista liikettä mikä merkitsee t. s. kaikkien työtätekevien ainesten johtoa. Ilman tällaista ei proletariaatin diktatuuri ole ajateltavissa. Väärä käsitys kommunistisen puolueen tehtävästä sen suhteessa puolueettomiin työläisjoukkoihin toiselta puolen ja yhtä väärä käsitys työväenluokan tehtävästä sen suhteessa koko työtätekevään aineseen toiselta puolen on perin juurista tietopuolista luopumista kommunismista ja viettymistä syndikalismiin ja anarkismiin, mikä viettymys läpeensä on ilmeytynyt kaikkeen "työväen oppositsionin" katsantokantaan.

4) V. K. P:n 10:nnes puoluekokous tekee tiettäväksi, että se pitää perusolemukseltaan väärinä kaikkinaisia yllä sanotun ryhmän ja erinäisten yksilöjen pyrkimyksiä puolustaa virheellisiä näkökantojaan vetonumuksilla V. K. P:n puolueohjelman taloudelle sen osan 5 pykälään, joka käsittelee ammattiliittojen tehtäviä. Tämä pykälä puhuu, että ammattiliittojen tulee päästä tosiasiallisesti keskittämään käsiinsä koko kansantalouden hallinto kokonaisuudessaan yhtenäisenä taloudellisena kokonaisuutena ja että ne täten turvaavat katkeamattoman yhteyden valtion keskusjohdon, kansantalouden ja työtätekeväin laajan kerrosten kesken vetämällä näitä joukkoja "välttämättömään työskentelyyn talouden hoidossa".

Tällaisen säännöksen ennakkoehtona, mihin ammattiliittojen tulee päästä, pitää V. K. P:n puolueohjelma samassa pykälässään sitä asiainkulkua, että "ammattiliitot yhä enemmän vapautuvat ammattikunnallisesta ahtaudesta" ja sisällyttävät itseensä "asteettain ja sittemmin joka henkeä myöten" enemmistön työtätekevistä.

Vihdoin puolueohjelman samassa pykälässä korostetaan sitä, että ammattiliitot "nyt jo V. S. F. N. T:n lakien ja vakiintuneen menettelytavan mukaisesti ottavat osaa kaikkien paikallisten ja keskuselimien tuotannon johtoon". Juuri tämän käytännölliseen hallintoon osanoton sijalle, tämän kokemuksen jatkuvan kehityksen asemesta ankarassa sopusoinnussa saavutettujen menestysten ja korjattujen virheitten kanssa, syndikalistit ja anarkistit asettavat välittömän tunnuslauseen "kokouksista tai tuottajain kokouksista" jotka "valitsevat" talous-hallinnon elimet. Puolueen johtava, kasvattava ja järjestävä tehtävä proletariaatin ammattiliittojen suhteen ja näitten puolestaan vaikutusta puoliporvarillisiin ja suorastaan poroporvarillisiin työtätekeviin aineksiin kierretään ja tehdään tuloksettomaksi tällätavoin kokonaan ja sensijaan, että neuvostovallan jo

A. F. OF LABOR LAKEIJANTYÖSSÄ

Lukemattomia kertoja on luokkatietoisen työväestön sanomalehdistössä selosteltu, että vanhat ammattijärjestöt ovat auttamattomasti sekavilla vesillä, että niillä ei ole alkeiskäsityksiäkään luokkataistelusta, että ne eivät käsitä yhteiskunnan jakautumista luokkiin, joista toisen luokan etu on vastassa olevan luokan tappio. Edelleen on yhtenään selosteltu, että vanhoillisten ammattijärjestöjen ammattijohtajat tietoisesti toimivat kapitalistien lakeijoina ja kohdistavat kaiken tarmonsa työväenluokan vallankumouksellistumisen jarruttamiseen ja sen luokkakäsitteitten sotkemiseen ja että ne tietoisesti pelaavat asemaansa hyväkseen käyttäen työväenluokan vapaustaistelun vallassa olevien riistäjien käsiin.

Tämä piirre on ammattiunoitten toiminnassa tullut jo vuosikymmeniä esiin, vaikkakaan ei niin selvästi kuin sodan aikana ja erittäinkin sen jälkeen, kun kautta mailman raatajaluokassa ovat mielipiteet jakautuneet kahtia — selvään luokkataistelua kannattavaan ja epämääräiseen kahden luokan välimailla riippumiseen.

Amerikassa on aina työväenliikkeelle ominaisten syitten takia ollut tuntuvasti jälessä muista kapitalistisista maista. Täällä on työväenliikkeen pääasiallisesti viimeiset vuosikymmenet keskittynyt A. F. of Laborin ympärille, joka tunnustetusti on säilynyt vanhoillisimpana mitä mailma tuntee tällä kertaa. A. F. of Laborin kannasta suuriin päivän kysymyksiin on voinut melko tarkasti sanoa mikä Amerikan työväestön suuren enemmistön kanta niissä on. Mutta tuon järjestön johdossa oleva koneisto ei ole mistään jaksanut mitään oppia. Johdonmukaisesti se on seurannut vanhoja perinnäistapoja jaksamatta niistä vähääkään kohota aikansa tasalle. Jos mistään muutoksista siinä saattaa puhua, niin niillä edistymisen sijasta on entisestäänkin enemmän taantumusta osottava suunta.

Sodan aikana Amerikan kapitalismi jätti A. F. of Laborin täydelleen rauhaan huomatessaan sen johtavan työväestöä sille mieluisaan suuntaan. Sitä vastoin se kaikella voimallaan hyökkäsi niitten työväenjärjestöjen kimppuun, jotka tavalla taikka toisella, selvästi tai puolinaisestikin esittivät luokkataistelun oppia. Tämä kapitalismin A. F. of Laboriin suhtautuminen ja sen sille tilapäisten myönnytysten tekeminen juovutti tuon liiton johtajat sellaiseen kiihkoisänmaallisuuden ja kapitalistisen järjestelmän ihailemisen humalaan, että niitten toiminta sodan jälkeen kin on pysähtynyt yksinomaan työläisten levottomien massojen kapitalismille nöyränä pitämiseen. Johdonmukaisesti on tämä johtava masiina saarnannut työn ja pääoman välistä sopusointuisuusoppia ja milloin joukkojen keskuudessa on epäuskoa ja napinaa syntynyt, on tyytymättömät ainekset hallituksen, kapitalistien ja A. F. of Laborin johdon yhteistoiminnan kautta painettu alas keinoista välittämättä.

Kapitalismi ei kuitenkaan ole kaikkein parhaimpia herroja; sen palveleminen saattaa joskus olla epäkiitollistakin. Sen on A. F. of Laborikin tullut kokemaan kun Amerikan kapitalistit sen aullin palvelushalun unohtaen kävivät sitä vastaan hyökkäämään tarkotuksella hävittää se tykkänään. Kapitalistit sodan aikana joutuivat A. F. of Laborille kukkurapäisiltä poydiltään tiputtamaan joitakin muruja edistääkseen siten omia silloisia hetken pyyteitään. Nyt A. F. of Laborista ei kapitalisteille enää ole mitään hyötyä, päin vastoin seu

johtajakoplan ei ole onnistunut tykkänään painaa työläisten luokkatunnetta maahan ja siksi A. F. of Laborin vuoro kapitalistien laskelmien mukaan on väistyä ja kuolla. Nykyinen "avoimen työpajan" taistelu tähtää tähän päämäärään.

Luulisi, että A. F. of Laborin johto tämän kapitalistien kiittämättömyyden osotuksen jälkeen joutuisi kapinatuulelle ja ryhtyisi työväestöä ohjailemaan taistelun poluille, mutta sellainen otaksuma tästä maatuneesta järjestöstä on aivan liiaksi rohkea olettamus. Päinvastoin osottavat viimeiset kokemukset, että A. F. of Laborin johtajat nöyrinä notkistuvat herrojensa edessä nuollakseen sitä ruoskaa, jolla heitä on isketty. He eivät jaksa kohota lakeijaluonteensa yläpuolelle, vaan sokeasti noudattavat entistä menettelyään, joka ennen pitkää heidät tulee johtamaan kunniattomaan kuolemaan ihailemansa kapitalismin jalkojen juuressa. Kutsumustaan uskollisesti noudattaen he taistelevat kaikkia järjestöissään ilmeneviä uusia liikkeitä vastaan ja epätoivoisesti koettavat joukoille uskottaa, että musta on valkoinen. Tämä törkeä käsitteitten sotkemisinto tulee esille niitten valmistelujen muodossa, joihin A. F. of Laborin johtajat ovat ryhtyneet Denverissä pidettävän konventsioonin aattona.

Ennen yleistä konventsioonia kokoontuivat Denverissä maan rakennustyöläiset, joitten joukossa myöskin on joillakin aloilla uusia virtauksia ilmennyt. Tämän johtajien palmenäänestä sivuun eksymisen johdosta sai rakennustyöläisten liiton presidentti John P. Donlin aiheen avajaishetkellä pitää jyrisevä puhe, jossa hän hyökkää uusia virtauksia vastaan. Innoissaan hän kuitenkaan ei jaksa pysähtyä vastakkaisten aatevirtausten tuomitsemiseen, vaan paljastaa täydelleen itsensä selostamalla työläisten lakkoutumisoikeutta ja taistelua parempien olosuhteitten saavuttamiseksi juuri samaan henkeen kuin mitä kaikki kapitalistien palkkaamat ja työläisiä vastaan lakiesityksiä tehneet lakimiehet ovat selittäneet. Emme seuraavassa voi olla lainaamatta muutamia helmiä tästä puheesta, sillä pitemmittä esipuheitta ne itse puhuvat puolestaan.

Niinpä Donlin sanoo: "Meidän täytyy lopettaa rakennustyön seisauttamiset teollisuudessa, jossa eivät muut kuin union miehet työskentelevät. Töitten lopettaminen ei tuota vahinkoa muille kuin meille itsellemme ja aiheuttaa tappiota sijoittajille, sekä loukkaa yleistä moraalia ja yhteiskunnan yleistä hyvinvointia."

Tämän jälkeen Donlin jatkaa: "Meidän ei tule loukata yhteiskuntaa, aiheuttaa rahallisia tappioita syyttömille henkilöille, puhumattakaan henkisestä hädästä ja rahallisen hävion vaarasta, enempää kuin saattaa meidän suurelle jäsenistöllemme kärsimyksiä ja arvaamattomia tappioita.

"Oikeuskiistat eivät ole ainoastaan mitä vaarallisimpia probleemeja järjestyneille ammattimiehille, mutta myöskin vakavana uhkana teollisuudelle. Mielestäni ne useimmiten johtuvat kansan villitsijöistä, jotka kärkkyvät virkapaikkoja, tai valuvat eräästä luokasta työläisiä, joita ei milloinkaan voi tyydyttää, tai syistä, jotka eivät edistä suurenevaa luokkaa.

"Tämä konventsiooni tulee tosiaankin olemaan ilveilyä, tekopyhyyden naamarin vetämistä asioille, joitten puolesta järjestömme toimii, ellemme me pysty ratkaisemaan uniomme sisäisiä asioita."

Sitten Donlin siirtyi suoranaisesti puhumaan järjestön sisäisestä riidasta sanoen: "Kaikkien kunnian lakien mukaan, joilla sivistys lepää, olemme me rakennusammattilaiset komiteoittain täällä nyt ratkaisemassa asioitamme, mutta siitäkin huolimatta yksi suurimmista kansainvälisistä uni-

oistamme uhkaa kieltäytyä naudattamasta niitä päätöksiä, joita tulemme laatimaan."

Sitten Donlin siirtyy puhumaan niistä syistä, jotka hajaannukseen järjestön keskuudessa ovat johtaneet ja ilmaisi alleviivattuna A. F. of Laborin olemuksen ja sen kapitalismista riippuvaisuuden. Donlin sanoi: "Pääoman ja työn tulisi toimia yhdessä elinkustannusten laskemiseksi. Pääoman ja johdon tulee avata kaikki teollisuudet, jolloin työläisten on suostuttava tuottamaan mahdollisimman paljon yksilökohtaisesti, jotta voitaisi palkat pitää korkealla ja elinkustannukset laskea. (Tummennamme tämän erikoisen A. F. of L:n periaatetta valaisevan kohdan.) **Pääoman ja johdon tulee ottaa kannettavakseen uudelleen järjestämisen taakan. Antakaa joukoille mitä ne kuluttavat tuotantokustannuksilla, johon lisättäköön kohtuullinen voitto", jne.**

Edellä lainatunlaisia törkeitä lausuntoja on Donlinin puhe täynnä. Niitä lukiessa on vaikeata käsittää mitenkä "työväenjohtaja" sellaisia todellakin saattaa ladella 20:lla vuosisadalla ja mitenkä hän saattaa "työväenjohtajana" vielä senkin jälkeen pysyä?

Tällaisten ainesten Amerikan työväenliikkeen johdossa oleminen on luonnollisesti mitä suurin köyhäntodistus Amerikan työläisten omasta tietoisuustasosta. Eteenpäin pyrkivä työväestö voi kuitenkin nähdä, että kaikki tähän Amerikan työväenjärjestöjen valtaliikkeeseen kuuluvat työläiset eivät enää ole tylsämielisiä erämaassa hapuilijoita, joita sokeat johtajat kuljettavat yhä syvemmälle rotkoihin nääntymään. Päinvastoin on A. F. of Laborinkin keskuudessa jo laajoissakin piireissä huomattavissa epämääräistä, vaistomaista käsitystä siitä, että kurssi ei ole oikea ja että ellei sitä muuteta, niin seuraukset tulevat työväestölle itselleen olemaan tuhoisia. Tämä vaistomainen käsitys on joissakin ryhmissä jo kasvanut vakaumukseksi, joka nopeasti ja suotuisien olosuhteitten vallitessa leviää ja tarttuu.

A. F. of Laborin johto on sokeudestaan huolimatta äkännyt tämän vaaran ja pillastuneena laskenut ilmoille useita haikeita hätähuutoja. Lumivyöry on kuitenkin päässyt alkuun ja kasvaa kiihtyvällä nopeudella lakaisten tieltään ja haudaten alleen kaikki mitä eteen sattuu. Sitä ei pelkillä huudoilla voida enää pysäyttää. Sokean näkevälle antamat selostukset matkan suunnasta eivät käy oikeaan. Itsepintaisesti on jo joitakin huomattavia A. F. of Laborin alaosastoita noussut vanhaa ja tunkkaantunutta johtoa vastaan takajaloille ja kaikista varotuksista huolimatta lähettänyt edustajia Moskovaan.

On kyllä odotettavissa, että valtakeinojaan käyttäen vanha, mutta siltä sitkeästi asemastaan taisteleva A. F. of Laborin johto tulee nämä ainekset julistamaan pannaan, mutta se ei tule tilannetta sen eduksi parantamaan, vaan päin vastoin pahentamaan. Taloudellisten pakkolakien ajamana työväestö ei voi olla luomatta katseitaan sinne, missä toiset luokkatoverit ovat heistä menneet edelle ja tehneet pesäeron riistäjistään. Uusi, vastustamaton ja johdonmukainen menettelytapa työntää aina vanhan epäjohdonmukaisen ja tehottomaksi käyneen syrjään. Vanhat profeetat joutuvat häpeään uusien ja voimakkaitten rinnalla. Vanhat ammattijohtajat vanhoine oppeineen jäävät taka-alalle uusien oppien selittäjien ja niitten ajajien saavuttamien voittojen häikäisevässä valossa. Uuden tietoisuuden valtaamat joukot kannustavat vastustamattomalla voimalla eteenpäin, jotavastoin vanhojen oppien kannattajilta yhä uudelleen toistensa niskaan satavat iskut horjuttavat luottamusta ja uskoa asiansa oikeuteen ja onnistumiseen. Näin oportunistisuus ja usko vanhan järjestelmän paikkailemiseen saa väistyä selvän luokkakatsomuksen tieltä, joka tähän asti hapuilleelle työväestölle osottaa selvät tienviitat ja päämäärän minne on pyrittävä.

A. F. of Laborin johtava vanha kaarti näyttää tosin vielä nyt olevan kylliksi vahvalla perustalla pysyäkseen satulassa, mutta siitäkin huolimatta osottavat Denverin konventsioonin alkuvalmistukset, että oppositsiooni on kasvanut ja että "suuriruhtinaat" tarkoin tarvitsevat vanhaa auktoriteettiaan voidakseen säilyttää kunnioituksensa. Kehityksen prosessin ei voi edellyttää tapahtuvaksi käden käänteessä järjestössä, joka aina on ollut jäljessä muusta mailmasta, mutta jo sekin tosiasia, että kokonaisissa suurissa alajärjestöissä, sellaisissa kuin masinistien unioissa esim., ehdoton enemmistö on omaksunut luokkataisteluka nnan, osottaa, että A. F. of Laborinkin riveissä ovat voimakkaat pohjavirrat käynnissä, jotka vastustamattomalla voimalla ennen pitkää tulevat viemään matkassaan ellei koko järjestöä, niin ainakin suurimman osan sen jäsenistöstä. Historialliset kokemukset kaikkialla ympäri mailman työväenliikkeessä tapahtuvista joukkojen katsastuksista, mätien ja kelpaamattomien ainesten pois karsimisista, tekevät tämän johtopäätöksen oikeutetuksi. A. F. of Labor liitto on samojen kehityslakien alainen ja käymisprosessin saattaa sen keskuudessa jo nyt selvästi erottaa. Kunhan aika rientää ja kapitalistien hyökätessä eteenpäin kaikkien työväenjärjestöjen tuhoamiseksi tuon liiton johto itsensä jatkuvasti paljastelee kapitalismin nöyränä lakeijana, niin ei ole epäilemistäkään, etteivätkö A. F. of Laborin suuret joukot käännä sille selkäänsä ja toiminnassaan lähde etsimään uusia uria. — KEH.